

er en Bestemmelse, hvorefter Taxationen til Jernbaner er brugt i 9 à 10 Tilfælde i de sidste 28 Aar, og da det nu er Statsbaner, som der her er Tale om, og der altsaa er lige Forhold, er det altsaa naturligt, at der ikke længere gjøres Skjel mellem Ost og Vest for Storebælt i dette Tilfælde. Hvor den private Mand tvungen skal afstaa sin Grund til Fordel for det Offentlige, bør det ske efter lige Regler, hvor han end bor i Landet. Men saa siger man, det kan godt ske efter Forordning af 1845, saaledes som Ministeren foreslaar. Det var under Absolutismens Tid, mine Herrer! Taxationskommissionens Indretning skal jeg ikke sige Noget imod. Den var tænkt at være betryggende for den private Mand; Men vi havde ikke den Gang Grundlovsbestemmelsen, vi havde ikke Grundloven — vi havde den forøvrigt ikke endnu — vi havde ikke en Bestemmelse om, at Sagen var forpligtet til at afstaa sin Eiendom uden mod fuld Erstatning. Siden den Tid er Bestemmelsen af 1861 kommen op, som giver den private Mand Ret til at blive repræsenteret og, naar det er over 5, Ret til at faae 2 Mand ind i den af 5 Medlemmer sammensatte Kommission, for at den private Mand's Interesser kunne procederes og varetages ved Oplysninger osv. under hele Forhandlingen om Værdiansættelsen. Paa den Maade varetages den private Mand's Interesser ifølge Grundlovens Bestemmelser og særlig Lov, naar han bliver fratvungen sin Eiendom, hvor nodig han end vil af med den. Den private Mand's Interesser ere ikke varetagne i Loven af 1845, som Ministeren og Udvalget vil benytte, men den er varetaget i mit Tillæg ved Værdiansættelsesforlaget under Nr. 1 og varetaget paa samme Maade, som jeg siger dem, at den i 9 af 10 Tilfælde er varetaget siden 1861. Hvorfor i al Verden vil man nu forelske sig i at fastholde Taxationskommissionens Sammensætning fra 1845 fremfor at blive ved de nye Bestemmelser fra 1861, og det en halv Time efter, at man fra Udvalgets Side enstemmig, og Folkethingets enstemmig, har vedtaget en lignende Beslutning som i mit Forslag her? Ja jeg tvivler ikke paa, at denne Fornuftighed ikke hjælper i dette Tilfælde overfor Indstillingen. Derfor skal jeg ikke opholde det høie Thing længere dermed. Da den ærede Ordfører ikke er kommen ind paa Betænkningen iøvrigt om, hvad der ligger i Holbæk Amt, skal jeg heller ikke komme ind derpaa, og jeg skal tillade mig at henvise til, med stærkt Eftertryk, at man maa vente at den ærede Minister ifølge hans Udtalelse derom i Fjor, at han vil skjænde Os Herred, denne affides liggende Del, sin ventlige Op-

mærksomhed. Jeg kan ikke undgaa at nævne disse affidesliggende Egne af Landet, disse Jernbanestedsborn, thi vi have nu ikke saa mange, at vi ikke nok kunne overkomme dem alle, men det gaar med de smaa Forhold her, som det gaar med saamange andre, at man overser dem og glemmer dem for sine egne Interesser. De have kun høist faa Talsmænd hist og her, og hvem bryder sig om dem? Komme de engang, komme de til sidst, og ofte for sent for den Udvikling, denne affides liggende Egn skulde have havt. Derfor maa jeg stærkt betone, at vi burde vente, at den høitærede Regjering først og fremmest tænkte paa Os Herred, naar vi skulle have Udviklingen af Jernbaneforholdene fortsat i Holbæk Amt, hvilket jeg ønsker snarest muligt maatte ske.

Sansen (Sors Amts 5te Valgkreds): Udenfor Betænkningen har det ærede Medlem for Præsts Amts 3die Valgkreds (Vest) og jeg stillet nogle enkelte Værdiansættelsesforslag, som, hvis de vedtages, ville bringe Forslaget i Overensstemmelse med de af Regjeringen tidligere forelagte Forslag; vi sympathisere nemlig bedre med dem end med det Forslag, som Udvalget her stiller. Det høie Thing vil mindes, at Regjeringen ofte har indbragt Forslag i dette Thing angaaende en Jernbane mellem Slagelse og Næstved, og at den hver Gang har tilbudt at bygge denne Bane for Statens Regning, men at dette Thing ligesaa ofte har slaaet disse Forslag ihjel. Efter at Ministeren flere Gange for-gjæves havde banket paa dette Things Dør, henvendte han sig til det andet Thing med sit Forslag og fik det der vedtaget, ogsaa med den Bestemmelse om at bygge denne Bane for Statens Regning. Da dette Forslag fra det andet Thing kom hertil, slog man ogsaa det ihjel. I de tidligere her indbragte Lovforslag har det stedse været begrundet derved, at de skulde tjene til at støtte militære Diemed, men dog ogsaa derved, at et Forbindelsesled mellem Syd- og Vestbanen vilde lette Samfærdselen for Præsts Amt, Lolland og Falster paa den ene Side samt Fyn og Sjælland paa den anden Side. Men i intet af disse Diemed findes der nogensomhelst forsvarlig Grund til at paalægge Sors Amt en Stat. Hvad i al Verden kan det nytte os, om de Militære eller Beboerne i de fjernere liggende Provindser kunne komme til at tjøre paa Jernbane rundt omkring i Sors Amt? Dette har Befolkningen da ogsaa forstaaet og derfor ogsaa forholdt sig passiv overfor al denne Jernbanestrid, indtil den mærkede, at der blev alvorlig Frygt for, at den vilde